

Recomandarea 2002/24-iul-2024 de stabilire a orientărilor pentru interpretarea articolului 11 din Directiva (UE) 2023/1791 a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește sistemele de gestionare a energiei și auditurile energetice

Recomandarea 2002/24-iul-2024 din 2024.07.26

Status: Acte în vigoare

Versiune de la: 26 Iulie 2024

Intră în vigoare:

26 Iulie 2024 An

Recomandarea 2002/24-iul-2024 de stabilire a orientărilor pentru interpretarea articolului 11 din Directiva (UE) 2023/1791 a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește sistemele de gestionare a energiei și auditurile energetice

Data act: 24-iul-2024

Emitent: Comisia Europeană

[notificată cu numărul C(2024) 5155]

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 292,

întrucât:

(1) Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ a introdus o cerință privind atingerea obiectivului principal de realizare a unor economii de energie de cel puțin 32,5 % la nivelul Uniunii până în 2030.

⁽¹⁾ Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE (JO L 315, 14.11.2012, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/27/oj>).

(2) În documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2013) 447 final ⁽²⁾, Comisia le-a oferit

statelor membre orientări pentru transpunerea și punerea în aplicare a auditurilor energetice și a sistemelor de gestionare a energiei în temeiul Directivei 2012/27/UE, sprijinind statele membre la punerea în aplicare a schemelor, instrumentelor și metodologiilor adecvate pentru a-și putea valorifica pe deplin potențialul de economisire a energiei și pentru a atinge obiectivul principal în materie de eficiență energetică.

(²)Nota de orientare privind Directiva 2012/27/UE privind eficiența energetică - articolul 8: Audituri energetice și sisteme de gestionare a energiei [SWD(2013) 447 final din 6 noiembrie 2013].

(3)Directiva (UE) 2023/1791 a Parlamentului European și a Consiliului (³) a fost adoptată la 13 septembrie 2023. Aceasta a reformat Directiva 2012/27/UE, menținând unele dispoziții neschimbate și introducând, în același timp, unele cerințe noi. În special, ea a sporit în mod semnificativ nivelul de ambiție pentru 2030 în ceea ce privește eficiența energetică, inclusiv sistemele de gestionare a energiei și auditurile energetice.

(³)Directiva (UE) 2023/1791 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 septembrie 2023 privind eficiența energetică și de modificare a Regulamentului (UE) 2023/955 (JO L 231, 20.9.2023, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/1791/oj>).

(4)În conformitate cu articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791, consumul de energie mediu al unei întreprinderi trebuie să fie criteriul pentru determinarea aplicării sistemelor de gestionare a energiei sau a auditurilor energetice.

(5)Prin urmare, statele membre trebuie să se asigure că întreprinderile cu un consum de energie mai mare de 10 TJ, pentru ansamblul purtătorilor de energie și calculat ca medie pentru ultimii trei ani, fac obiectul auditurilor energetice, în timp ce întreprinderile cu un consum de energie de peste 85 TJ pun în aplicare sisteme de gestionare a energiei.

(6)Cu toate acestea, întreprinderile care se situează sub pragul de consum prevăzut la articolul 11 alineatul (1) din Directiva (UE) 2023/1791 ar trebui încurajate să se supună unor audituri energetice și să pună în aplicare *recomandările* formulate în urma acestora.

(7)Pentru a crea condiții adecvate și a oferi sprijin întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), statele membre sunt încurajate să pună în aplicare mecanisme cum ar fi centrele de audit energetic pentru IMM-uri și microîntreprinderi, în cazul în care acestea nu concurează cu auditori privați, pentru a furniza audituri energetice, precum și alte scheme de sprijin pentru IMM-uri. În dezvoltarea schemelor și programelor lor de sprijin pentru IMM-uri, statele membre ar trebui să se asigure că programele lor includ, de asemenea, sprijin pentru IMM-uri în ceea ce privește cuantificarea beneficiilor multiple ale măsurilor de eficiență energetică, elaborarea de foi de parcurs privind eficiența energetică și dezvoltarea

de rețele de eficiență energetică pentru IMM-uri, cu ajutorul unor facilitatori independenți.

(8) Statele membre ar trebui să se asigure că auditurile energetice și sistemele de gestionare a energiei iau în considerare standardele europene sau internaționale relevante, cum ar fi EN ISO 50001 (sisteme de management al energiei) sau EN 16247-1 (audituri energetice) sau, dacă includ un audit energetic, EN ISO 14000 (sisteme de management de mediu) și, prin urmare, sunt, de asemenea, în conformitate cu dispozițiile anexei VI la DEE reformată.

(9) Deși auditurile energetice pot fi efectuate de sine stătător sau pot face parte dintr-un sistem mai amplu de management de mediu sau dintr-un contract de performanță energetică, în toate aceste cazuri abordările respective trebuie să respecte cerințele minime din anexa VI la Directiva (UE) 2023/1791.

(10) Statele membre trebuie să pună în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative de transpunere a articolului 11 din Directiva (UE) 2023/1791 până la 11 octombrie 2025, cu excepția dispozițiilor articolului 11 alineatul (1) privind punerea în aplicare a primelor sisteme de gestionare a energiei și a dispozițiilor articolului 11 alineatul (2) privind efectuarea primului audit energetic de către întreprinderile nou obligate care intră în domeniul de aplicare al directivei, dispoziții care trebuie transpuse până la 11 octombrie 2027 și, respectiv, 2026.

(11) Statele membre au libertatea de a alege modul de transpunere și de punere în aplicare a cerințelor în ceea ce privește sistemele de gestionare a energiei și auditurile energetice, care este cel mai potrivit cu circumstanțele lor naționale. În acest context, se recomandă interpretarea consecventă a dispozițiilor relevante ale Directivei (UE) 2023/1791, care ar contribui la o înțelegere coerentă a Directivei (UE) 2023/1791 în toate statele membre, pe măsură ce acestea își elaborează măsurile de transpunere,

ADOPTĂ PREZENTA *RECOMANDARE*:

Statele membre ar trebui să urmeze orientările interpretative din anexa la prezenta *recomandare* atunci când transpun articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791 în legislația lor națională.

Adoptată la Bruxelles, 24 iulie 2024.

Pentru Comisie

Kadri SIMSON

Membră a Comisiei

ANEXĂ:

1.INTRODUCERE

Prezentele orientări servesc la ghidarea statelor membre cu privire la modul de interpretare a articolului 11 din Directiva (UE) 2023/1791 atunci când îl transpun în legislația lor națională.

Prezentele orientări înlocuiesc nota de orientare anterioară, Nota de orientare privind Directiva 2012/27/UE din 6 noiembrie 2013 privind eficiența energetică - articolul 8: Auditeri energetice și sisteme de gestionare a energiei, SWD(2013) 447 final. Unele părți ale notei de orientare anterioare le pot fi în continuare utile statelor membre pentru punerea în aplicare a dispozițiilor legate de auditul energetic.

Cu toate acestea, interpretarea obligatorie a legislației Uniunii este de competența exclusivă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

2.CONTEXTUL JURIDIC ȘI CONTEXTUL POLITICII

Auditerile energetice și sistemele de gestionare a energiei sunt instrumente esențiale prin care întreprinderile (și alte entități, cum ar fi organismele publice) pot să evalueze consumul de energie existent și să identifice oportunitățile de economisire a energiei. Prin urmare, Directiva (UE) 2023/1791 menține multe dintre dispozițiile Directivei (UE) 2018/2002.

- Articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791 înlocuiește articolul 8 din Directiva 2012/27/UE.

Cea mai importantă diferență dintre articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791 și articolul 8 din Directiva (UE) 2018/2002 se referă la domeniul de aplicare al obligației întreprinderilor de a pune în aplicare un sistem de gestionare a energiei sau un audit energetic.

În timp ce dispozițiile Directivei (UE) 2018/2002 definesc domeniul de aplicare prin natura întreprinderii (și anume, dacă este IMM sau nu), în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Directiva (UE) 2023/1791: "[s]tatele membre se asigură că întreprinderile cu un consum de energie mediu anual mai mare de 85 TJ, în cursul perioadei anterioare de trei ani, pentru ansamblul purtătorilor de energie, pun în aplicare un sistem de gestionare a energiei".

De asemenea, în temeiul articolului 11 alineatul (2), "[s]tatele membre se asigură că întreprinderile cu un consum de energie mediu anual mai mare de 10 TJ în cursul perioadei

anterioare de trei ani, pentru ansamblul purtătorilor de energie, care nu pun în aplicare un sistem de gestionare a energiei fac obiectul unui audit energetic".

- Articolul 11 alineatele (1) și (2) nu exclude niciun sector în funcție de activitatea sa [de exemplu, instalațiile din cadrul schemei de comercializare a certificatelor de emisii (ETS) sau deținătorii de autorizații pentru prevenirea și controlul integrat al poluării (IPPC)].

3. TERMENI-CHEIE UTILIZAȚI ÎN PREZENTELE ORIENTĂRI

Următorii termeni-cheie sunt cei mai relevanți în contextul interpretării domeniului de aplicare al obligațiilor prevăzute la articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791.

3.1. Termeni definiți în Directiva (UE) 2023/1791 și în Regulamentul (CE) nr. 1099/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾

⁽¹⁾Regulamentul (CE) nr. 1099/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008 privind statisticile în domeniul energiei (JO L 304, 14.11.2008, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2008/1099/oj>).

a) Produse energetice

"Produse energetice" înseamnă combustibili, energie termică, energie din surse regenerabile, energie electrică sau orice altă formă de energie, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008.

b) Sistem de gestionare a energiei

"Sistem de gestionare a energiei" înseamnă un set de elemente legate între ele sau care interacționează între ele, aparținând unei strategii care stabilește un obiectiv de eficiență energetică și un plan de atingere a acestui obiectiv, inclusiv monitorizarea consumului real de energie, măsurile luate în vederea îmbunătățirii eficienței energetice și măsurarea progreselor, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 16 din Directiva (UE) 2023/1791.

c) Audit energetic

"Audit energetic" înseamnă o procedură sistematică al cărei scop este obținerea unor cunoștințe corespunzătoare despre profilul de consum energetic al unei clădiri sau al unui grup de clădiri, al unei operațiuni sau instalații industriale sau comerciale sau al unui serviciu privat sau public, identificarea și cuantificarea oportunităților de economisire a energiei într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor, identificarea potențialului de utilizare sau

de producție eficientă din punctul de vedere al costurilor a energiei din surse regenerabile și raportarea rezultatelor, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 32 din Directiva (UE) 2023/1791.

d) Consum final de energie

"Consum final de energie" este definit la articolul 2 punctul 6 din Directiva (UE) 2023/1791 ca însemnând toată energia furnizată industriei, transporturilor, inclusiv consumul de energie din sectorul aviației internaționale, gospodăriilor, serviciilor publice și private, agriculturii, silviculturii, pescuitului și altor sectoare ale utilizatorilor finali, excluzând consumul de energie din sectorul buncherajului maritim internațional, energia ambientală și livrările către sectorul de transformare și sectorul energetic, precum și pierderile cauzate de transport și de distribuție, astfel cum sunt definite în anexa A la Regulamentul (CE) nr. 1099/2008.

3.2. Termeni care nu sunt definiți în Directiva (UE) 2023/1791 sau în alte acte obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii

Întreprindere

Termenul "întreprindere" nu este definit în Directiva (UE) 2023/1791. Cu toate acestea, anexa la *Recomandarea* 2003/361/CE a Comisiei ⁽²⁾ este menționată la articolul 2 alineatele (30) și (31) din Directiva (UE) 2023/1791. Articolul 1 din titlul I din anexa respectivă se referă la "întreprindere" ca fiind "orice entitate care desfășoară o activitate economică, indiferent de forma sa juridică. Din această categorie fac parte, în special, lucrătorii care desfășoară o activitate independentă și întreprinderile familiale care desfășoară activități de artizanat sau alte activități, precum și parteneriatele sau asociațiile care desfășoară în mod regulat o activitate economică" ⁽³⁾.

⁽²⁾*Recomandarea* Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii [notificată cu numărul C(2003) 1422] (JO L 124, 20.5.2003, p. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/oj>).

⁽³⁾Hotărârea din 16 iunie 1987, Comisia/Italia, cauza C-118/85, ECLI:EU:C:1987:283, punctul 7; Hotărârea din 18 iunie 1998, Comisia/Italia, C-35/96, ECLI:EU:C:1998:303, ECR I-3851, CNSD, punctul 36; Hotărârea din 19 februarie 2002, Wouters, C-309/99, ECLI:EU:C:2002:98, punctul 46.

În contextul Directivei (UE) 2023/1791, Comisia interpretează acest lucru în sensul că:

- numai întreprinderile de pe teritoriul unui stat membru sunt obligate să se conformeze. Cu toate acestea, atunci când se evaluează consumul lor de energie, ar trebui luate în considerare toate întreprinderile afiliate de pe teritoriul UE;
- întreprinderile care sunt deținute sau controlate parțial sau integral de organisme publice intră, de asemenea, sub incidența obligațiilor prevăzute la articolul 11 alineatele (1) și (2);
- statele membre ar trebui să promoveze punerea în aplicare a sistemelor de gestionare a energiei și a auditurilor energetice în cadrul administrației publice la nivel național, regional și local, astfel cum se indică în considerentul 84 din Directiva (UE) 2023/1791.

4.METODOLOGII PENTRU CALCULAREA CONSUMULUI MEDIU ANUAL AL UNEI ÎNTRINDERI

Criteriile utilizate pentru a stabili dacă o întreprindere intră sub incidența obligației într-un an dat " n " în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau al articolului 11 alineatul (2) se bazează pe consumul final anual mediu de energie din ultimii trei ani (n-3, n-2 și n-1). Având ca termen de transpunere data de 10 octombrie 2025, obligația pentru 2025 trebuie evaluată pe baza mediei consumului final anual de energie al unei întreprinderi în 2022, 2023 și 2024.

Abordarea recomandată pentru calcularea acestui indicator descris în prezenta secțiune urmărește să asigure un efort rezonabil atât pentru statele membre, cât și pentru întreprinderi și, prin urmare, ia în considerare doar facturile la energie prezentate ⁽⁴⁾ unei întreprinderi (a se vedea punctul 4.2) și autoconsumul de energie produsă din surse regenerabile.

⁽⁴⁾Pentru purtătorii de energie care nu sunt facturați pe bază de unități de energie, în facturile la energie pot fi luate în considerare unități de masă (de exemplu, tona pentru cărbune) și de volum (de exemplu, m³ pentru lemn).

Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere dispune deja de o estimare mai precisă a consumului său final anual de energie, de exemplu deoarece a pus deja în aplicare un sistem de gestionare a energiei sau a efectuat un audit energetic, ar trebui să se utilizeze aceste informații.

4.1.Limitele sistemului

Limitele sistemului nu sunt definite în Directiva (UE) 2023/1791, iar prezenta secțiune ar trebui să servească doar ca orientare. Limitele sistemului pot fi considerate ca fiind limitele fizice sau organizaționale ale unui sistem analizat, în cazul auditurilor energetice și al sistemelor de

gestionare a energiei ale întreprinderii în cauză.

În contextul Directivei (UE) 2023/1791, consumul de energie ar trebui avut în vedere drept "consum final de energie", astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5.

La calcularea consumului mediu anual de energie al unei întreprinderi ar trebui să se ia în considerare toți purtătorii de energie și toate utilizările energiei (de exemplu, pentru ventilație, iluminat, încălzire, răcire, transport, stocare de date și procese de producție).

4.2. Facturi la energie prezentate întreprinderii

La calcularea consumului mediu anual al unei întreprinderi în scopul identificării întreprinderilor obligate, ar urma să fie luate în considerare, în principal, facturile la energie prezentate întreprinderii. Cu toate acestea, energia consumată, care a fost furnizată întreprinderii de către un furnizor de servicii energetice ⁽⁵⁾ (de exemplu, în baza unui contract de servicii energetice) ar trebui, de asemenea, să fie luată în considerare de către întreprinderea cumpărătoare.

⁽⁵⁾Definiția furnizorului de servicii energetice este inclusă la articolul 2 punctul 29 din Directiva (UE) 2023/1791.

În ceea ce privește ponderea autoconsumului de energie produsă din surse regenerabile în limitele sistemului (de exemplu, atunci când energia electrică este produsă de panouri fotovoltaice în incinta întreprinderii), aceasta ar trebui, de asemenea, să fie inclusă ⁽⁶⁾. Cu toate acestea, cota din energia produsă care este injectată în rețea ar trebui scăzută din consumul contorizat și facturat, dacă acest lucru nu s-a realizat deja în mod automat.

⁽⁶⁾Statele membre pot permite excluderea autoconsumului de energie produsă din surse regenerabile (cu excepția bioenergiei).

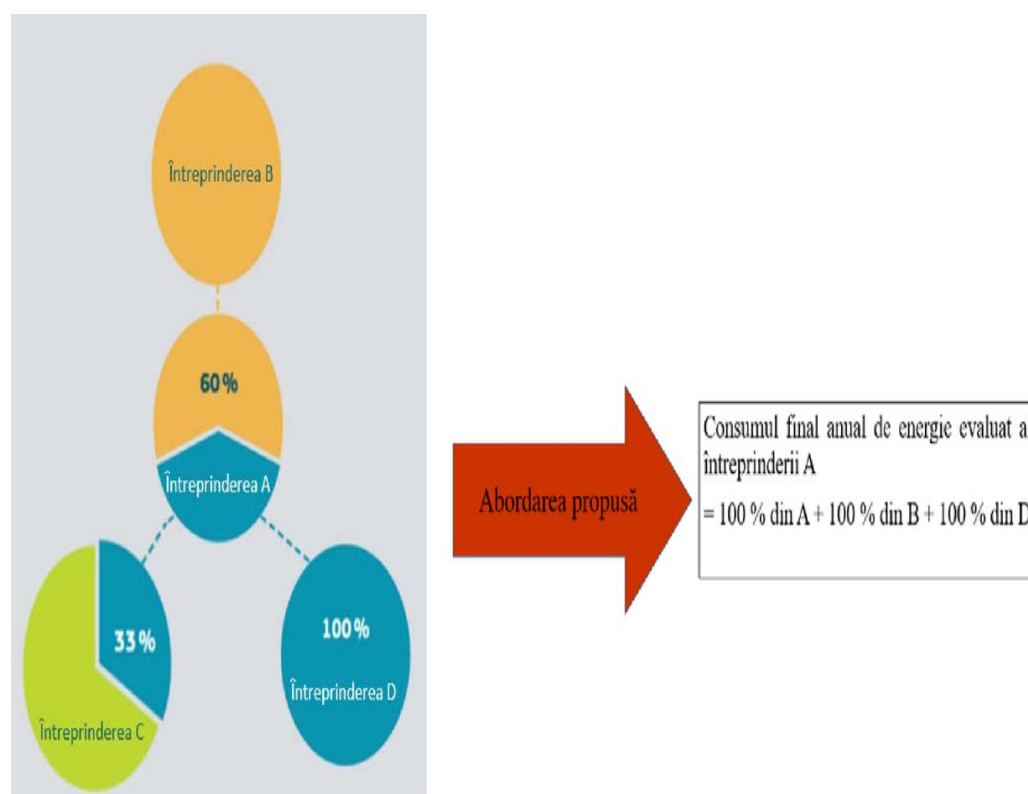
4.3. Evaluarea întreprinderilor cu structuri complexe

Evaluarea consumului mediu anual de energie pe o perioadă de trei ani este relativ simplă pentru întreprinderile autonome ⁽⁷⁾. Pentru întreprinderile cu o structură mai complexă, consumul final anual de energie poate fi calculat în același mod în care sunt calculate cifrele privind angajații, cifra de afaceri anuală sau bilanțurile anuale în conformitate cu "Manualul utilizatorului pentru definiția IMM-urilor" ⁽⁸⁾. Această metodologie de evaluare a statutului de IMM este bine cunoscută de autoritățile naționale și de întreprinderi.

(⁷) "Întreprindere autonomă" înseamnă "o întreprindere este autonomă dacă fie este complet independentă, fie are unul sau mai multe parteneriate minoritare (fiecare mai puțin de 25 %) cu alte întreprinderi", în conformitate cu articolul 3 punctul 1 din titlul I din anexa la *Recomandarea 2003/361/CE*.

(⁸) Comisia Europeană, Direcția Generală Piață Internă, Industrie, Antreprenoriat și IMM-uri, Manualul utilizatorului pentru definiția IMM-urilor, Oficiul pentru Publicații, 2020, DocsRoom - Comisia Europeană (europa.eu).

Prezentul document oferă îndrumări cu privire la modul de prelucrare a datelor în funcție de categoria unei întreprinderi și de relațiile cu alte întreprinderi (a se vedea figura 1). Abordarea propusă în aceste îndrumări pentru calcularea consumului anual de energie ar lua în considerare numai întreprinderile afiliate (cu un control de peste 50 %), dar nu și întreprinderile partenere.

			A face parte din...		A deține...		Consumul de energie luat în considerare pentru evaluarea finală a întreprinderii A
	TJ	Obligație	Cotă	Ponderare	Cotă	Ponderare	TJ
A	11	AE	0 %	100 %	0 %	0 %	11,00
B	40	AE	60 %	100 %	0 %	0 %	40,00
C	40	AE	0 %	0 %	33 %	0 %	-
D	40	AE	0 %	0 %	100 %	100 %	40,00
A		SGE					91,00

Figura 1 Abordare pentru calcularea consumului final anual de energie al întreprinderilor mai complexe (pe baza Manualului utilizatorului pentru definiția IMM-urilor, CE 2020)

Întreprinderile trebuie să raporteze ele însele unei autorități naționale în cazul în care, într-un an dat, consumul lor de energie depășește pragul de 10 TJ sau 85 TJ, astfel cum se prevede la articolul 11 alineatul (3) din Directiva (UE) 2023/1791. În consecință, întreprinderile vor fi responsabile de evaluarea consumului lor de energie și pot să utilizeze abordarea prezentată în figura 1 și să furnizeze informații despre metodologiile de calcul, inclusiv ipotezele formulate.

Pentru a facilita acest lucru, se recomandă ca statele membre să furnizeze întreprinderilor informații despre obligațiile care decurg din Directiva (UE) 2023/1791, precum și orientări pentru calcularea consumului final anual de energie. De asemenea, ar trebui avut în vedere un instrument de raportare online (care se poate baza pe metodologia din *Recomandarea* 2003/361/CE) sau un alt sistem de raportare a informațiilor solicitate. Fiecare întreprindere, inclusiv cele cu structuri complexe, ar putea apoi să își calculeze consumul anual de energie în funcție de situația sa specifică și să transmită informațiile solicitate.

În exemplul ilustrat în figura 1, întreprinderea A, care consumă mai mult de 10 TJ, dacă ar fi o întreprindere autonomă, ar fi obligată să efectueze un audit energetic. Întrucât A este o întreprindere afiliată, toate întreprinderile afiliate întreprinderii A trebuie să fie luate în considerare la calcularea consumului de energie al întreprinderii A. Întrucât A este afiliată întreprinderilor B și D, prin urmare, consumul de energie al întreprinderilor B și D se adaugă la consumul întreprinderii A. Întrucât A deține mai puțin de 50 % din C, C nu este o întreprindere afiliată întreprinderii A și, prin urmare, consumul de energie al întreprinderii C nu poate fi luat în considerare ⁽⁹⁾. Consumul total de energie al întreprinderii A și al întreprinderilor afiliate acesteia este de 91 TJ și, prin urmare, întreprinderea A este obligată să pună în aplicare un sistem de gestionare a energiei.

⁽⁹⁾Statele membre pot, de asemenea, să adopte o abordare diferită și să includă în calcule și consumul de energie al întreprinderilor partenere.

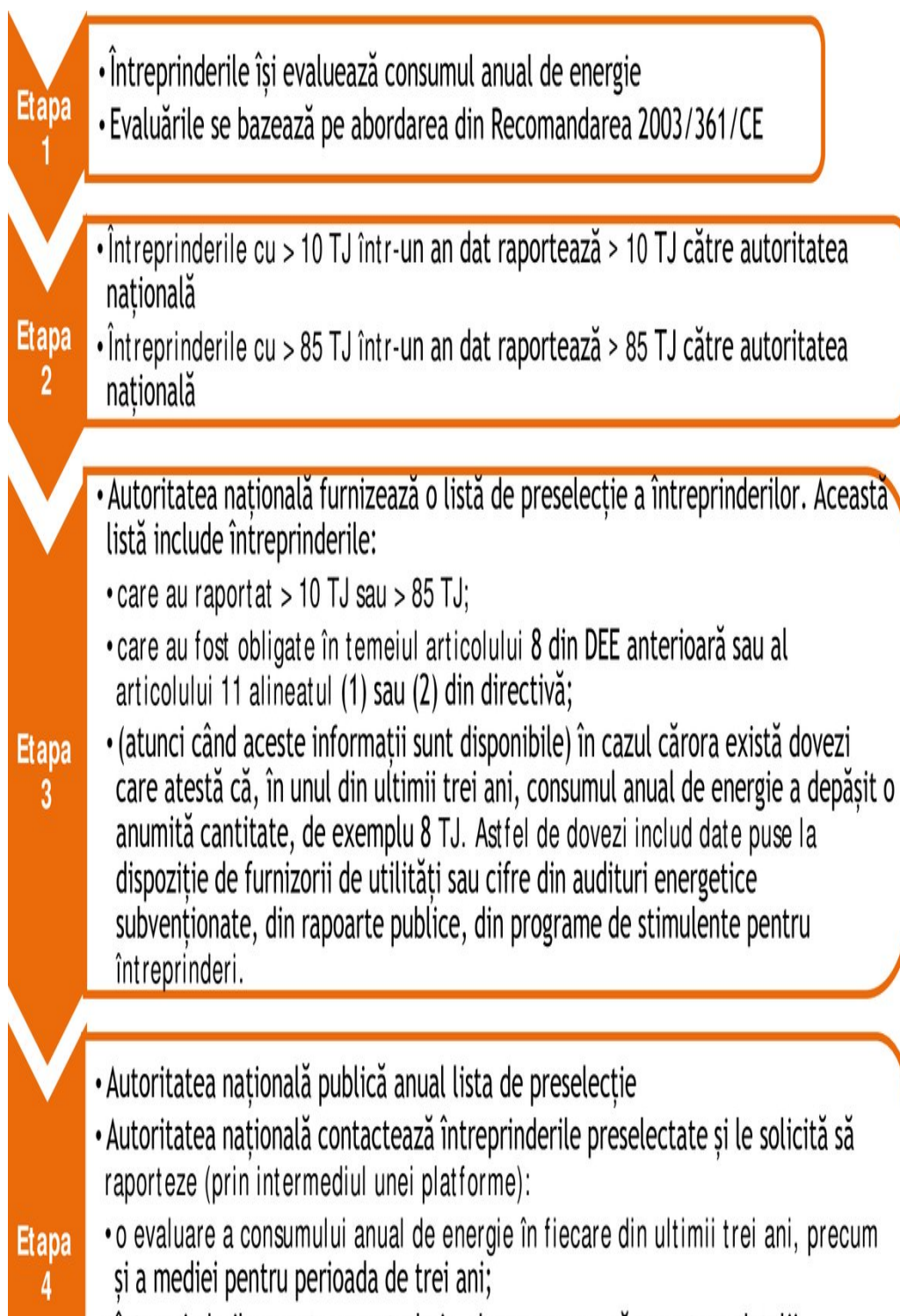
Statele membre sunt încurajate să se asigure că întreprinderile înțeleg modul de a evalua consumul de energie, prin furnizarea de exemple și, dacă este necesar, de modele și/sau instrumente.

4.4. Identificarea de către statele membre a întreprinderilor obligate

Pentru a facilita identificarea întreprinderilor care intră sub incidența articolului 11 alineatele (1) și (2), statele membre pot obliga toate întreprinderile să raporteze în fiecare an unei autorități

naționale cu privire la consumul lor anual de energie, atunci când transpun articolul 11 alineatul (3) în legislația națională.

În cazul în care statele membre obligă întreprinderile să raporteze numai după ce au depășit pragul de 10 TJ sau 85 TJ, vor lipsi date pentru calcularea consumului mediu de energie pe o perioadă de trei ani. În consecință, statele membre ar putea elabora o abordare mai detaliată pentru a identifica întreprinderile relevante. Bazându-se în parte pe cele mai bune practici de punere în aplicare a DEE 2018, o posibilă abordare ar fi următoarea (figura 2):

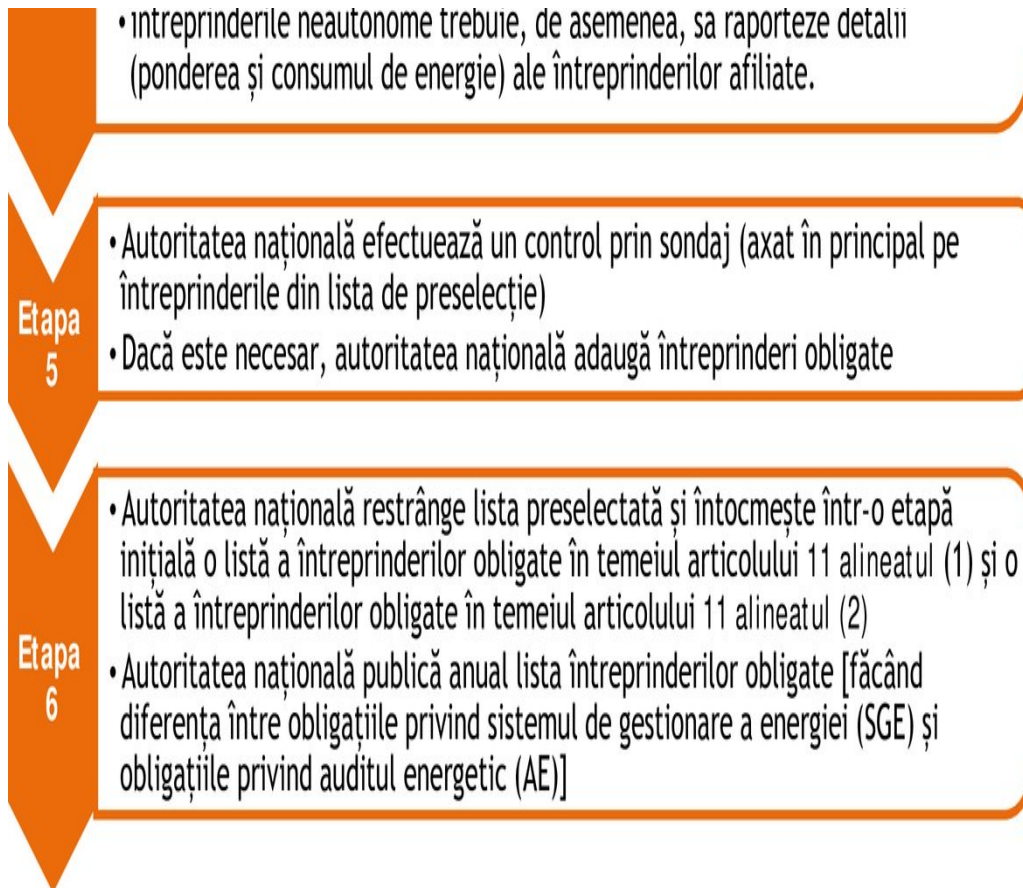

Figura 2 Abordarea propusă pentru identificarea întreprinderilor obligate

Statele membre pot obliga, la nivel național, o întreprindere să își evalueze consumul anual de energie pe baza rapoartelor unui sistem de gestionare a energiei existent sau pe baza unui audit energetic recent (nu mai vechi de patru ani) sau să se autoevalueze (a se vedea punctul 4.3).

În fiecare an, statele membre ar putea publica o listă preselectată a întreprinderilor considerate ca făcând obiectul articolului 11 alineatul (1) sau (2). Astfel cum se indică în figura 2, lista preselectată ar putea include următoarele întreprinderi:

- cele care au raportat autorității naționale un consum anual de energie de peste 10 TJ cel puțin o dată în ultimii trei ani (a se vedea mai sus);
- cele care erau deja obligate în temeiul articolului 8 din DEE 2018 sau al articolului 11 alineatul (1) sau (2) din Directiva (UE) 2023/1791
- . Aceste întreprinderi pot fi deja înscrise într-o bază de date națională;
- cele pentru care sunt disponibile dovezi potrivit cărora consumul lor anual de energie a depășit un anumit prag, de exemplu 8 TJ, o dată în ultimii trei ani. Se poate întâmpla ca aceste întreprinderi să fi depășit pragul de 10 TJ în ultimii trei ani. Dovezile pot include date furnizate

de furnizorii de utilități, în cadrul punerii în aplicare a EU ETS [Directiva 2003/87/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2023/959], cifre din auditurile energetice, programe de stimulente pentru întreprinderi și rapoarte publice (de exemplu, declarații EMAS sau rapoarte în temeiul Directivei privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea ⁽¹⁰⁾).

⁽¹⁰⁾A se vedea punctul 6.1.

Statele membre sunt încurajate să publice lista preselectată și să contacteze întreprinderile identificate. Lista preselectată ar trebui să includă următoarele informații:

- denumirea întreprinderii;
- adresa întreprinderii;
- consumul final de energie de cel puțin 10 TJ: Da/Nu;
- consumul final de energie de cel puțin 85 TJ: Da/Nu.

În plus, prenumele, numele și adresa de e-mail ale persoanei de contact pentru întreprindere ar trebui, de asemenea, să fie colectate, dar nu publicate.

Statele membre ar putea apoi să solicite:

- întreprinderilor incluse în lista preselectată să raporteze consumul anual de energie pentru ultimii trei ani, împreună cu consumul mediu de energie din această perioadă; întreprinderile neautonome ar trebui, de asemenea, să furnizeze informații suplimentare (consumul de energie și participația) cu privire la întreprinderile afiliate;
- oricărei întreprinderi care nu este inclusă în lista preselectată, dar care îndeplinește cerințele de la articolul 11 alineatul (1) sau (2) să se autodeclare și să raporteze consumul anual de energie pentru fiecare din ultimii trei ani, împreună cu consumul mediu de energie din această perioadă; întreprinderile neautonome ar trebui, de asemenea, să furnizeze informații suplimentare (consumul de energie și participația) cu privire la întreprinderile afiliate.

În plus, autoritățile naționale ar putea efectua controale prin sondaj (axate în principal pe întreprinderile de pe lista de preselecție) pentru a verifica dacă informațiile raportate de întreprinderi sunt corecte.

Întreprinderile ar trebui să raporteze informațiile solicitate autorității naționale responsabile cu punerea în aplicare a articolului 11 cu ajutorul unei platforme naționale sau al unui alt instrument online, preexistent sau conceput special în acest scop.

Autoritățile naționale ar putea publica anual lista finală a întreprinderilor care intră sub incidența obligației prevăzute la articolul 11 alineatul (1) sau (2), precum și consumul mediu de energie pe trei ani și tipul de obligație (audit energetic sau sistem de gestionare a energiei).

Autoritățile naționale pot contacta în continuare toate întreprinderile care fac obiectul articolului 11 alineatul (1) sau (2) pentru a le informa cu privire la obligațiile care le revin (inclusiv termenele-limită).

Pentru a reduce sarcina asupra întreprinderilor, statele membre pot, în fiecare etapă a procesului:

- să informeze întreprinderile (inclusiv, de exemplu, prin intermediul asociațiilor sectoriale) cu privire la obligația prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2);
- să elaboreze orientări și/sau întrebări frecvente pentru a îmbunătăți comunicarea;
- să faciliteze procesul de autodeclarare (de exemplu, prin furnizarea unui sistem online).

5.OBLIGAȚII LEGATE DE DISPOZIȚIILE PRIVIND SISTEMUL DE GESTIONARE A ENERGIEI PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 11 ALINEATUL (1)

5.1.Domeniul de aplicare al cerinței în conformitate cu Directiva (UE) 2023/1791

Întreprinderile cu un consum de energie mediu anual mai mare de 85 TJ în cursul perioadei anterioare de trei ani sunt obligate să pună în aplicare un sistem de gestionare a energiei.

Sistemele de gestionare a energiei trebuie să fie "certificat[e] de un organism independent în conformitate cu standardele europene și internaționale relevante". Pentru a asigura o calitate ridicată a sistemului de gestionare a energiei, care să fie comparabilă la nivel internațional și să cuprindă obiective, procese, acoperirea segmentelor energetice, punerea în aplicare și actualizările, statele membre ar trebui să încurajeze întreprinderile să facă trimitere la aceste standarde și să efectueze audituri energetice în conformitate cu anexa VI la Directiva (UE) 2023/1791 în cadrul punerii în aplicare a sistemului de gestionare a energiei. Standardul internațional cel mai relevant din această perspectivă este ISO 50001, care este aplicat pe scară largă. Asigurarea unor sisteme de gestionare a energiei de înaltă calitate este o condiție

prealabilă importanță pentru atingerea unei rate ridicate de punere în aplicare a măsurilor identificate și recomandate de economisire a energiei.

În conformitate cu ISO 50001, sistemele de gestionare a energiei includ evaluări energetice ca parte inerentă a ciclului continuu "planifică-efectuează-verifică-acționează". Chiar dacă familia de standarde ISO 50000 include standarde pentru audituri energetice (a se vedea figura 3), ISO 50001 nu include o trimitere directă la ISO 50002 (audituri energetice). Prin urmare, auditurile energetice ⁽¹¹⁾ în conformitate cu ISO 50002 sau EN 16247-1 nu sunt necesare pentru certificarea sistemelor de gestionare a energiei. Cu toate acestea, atât ISO 50001, cât și ISO 50002 prevăd că auditurile energetice pot sprijini evaluările energetice.

⁽¹¹⁾ Vă atragem atenția asupra faptului că "auditurile interne ale sistemelor de gestionare a energiei" nu ar trebui confundate cu "auditurile energetice".

Un audit energetic poate fi considerat un instrument de sine stătător pentru evaluarea performanței energetice a unei entități (de exemplu, un grup de întreprinderi afiliate, o întreprindere, o instalație sau o clădire), care include *recomandări* de măsuri de îmbunătățire. În schimb, o evaluare energetică este integrată într-un proces continuu de îmbunătățire a performanței energetice și trebuie reexaminată și actualizată periodic, de obicei anual.

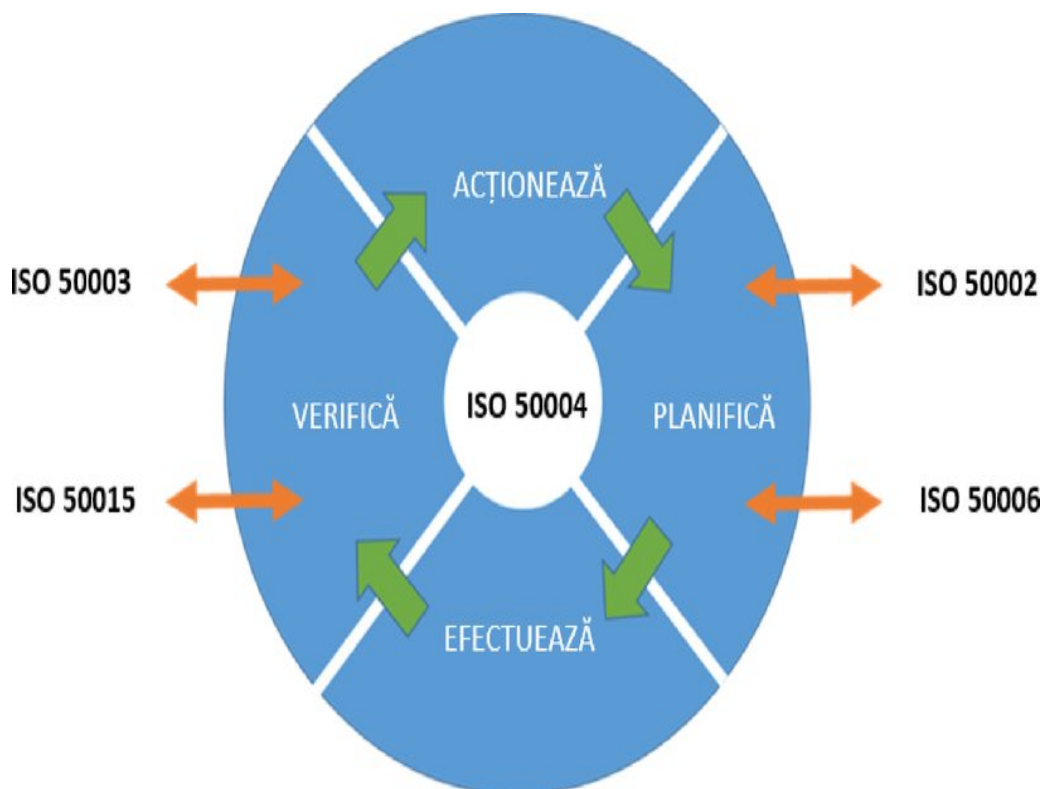

Figura 3 Cadrul general al familiei ISO 50000 (pe baza www.weka.de/energie/die-

normen familie-der-din-en-iso-50001)

În practică, auditurile energetice sunt efectuate, de regulă, în conformitate cu standardele internaționale și europene menționate anterior (ca parte a sistemelor de gestionare a energiei), deoarece aceste standarde oferă orientări utile pentru audituri energetice de înaltă calitate care pot sprijini evaluarea energetică. Evaluările energetice (sau auditurile energetice) din cadrul sistemelor de gestionare a energiei trebuie actualizate periodic, de obicei în cicluri anuale.

- Anexa VI clarifică faptul că auditurile energetice, inclusiv cele desfășurate ca parte a sistemelor de gestionare a energiei, trebuie să îndeplinească o listă de criterii menite să garanteze un nivel ridicat de calitate, sporind astfel probabilitatea ca punerea lor în aplicare să conducă la economii de energie și la utilizarea energiei din surse regenerabile.

În plus, anexa VI prevede că "[d]atele utilizate" în auditurile energetice ar trebui "să poată fi stocate în scopul analizei istorice și al urmăririi performanței". Această cerință privind datele poate fi utilizată de autoritățile naționale pentru a monitoriza identificarea și punerea în aplicare a măsurilor de economisire a energiei în statele membre. În acest scop, statele membre ar trebui să definească structura și formatul datelor care trebuie raportate autorităților sau organismelor responsabile cu monitorizarea în statele membre.

De regulă, evaluările energetice ca parte a sistemelor de gestionare a energiei sunt efectuate de experți interni în domeniul energiei sau de manageri energetici. Pentru a garanta independența experților interni în domeniul energiei, aceste persoane nu ar trebui să fie direct responsabile pentru niciunul dintre sectoarele energetice (clădiri, procese, transporturi) care fac obiectul evaluării energetice. În unele cazuri, auditurile energetice sunt desfășurate de auditori energetici externi, care fac, de regulă, referire la standardele de audit energetic. Aceste audituri energetice sprijină în mod direct evaluarea energetică. Certificarea sistemelor de gestionare a energiei de către un organism independent necesită o continuitate a proceselor și contribuie la îmbunătățirea ratei și a calității punerii în aplicare a acțiunilor de îmbunătățire a performanței energetice.

5.2. Termene-limită

- Articolul 11 alineatul (1) definește un termen clar de doi ani de la termenul-limită de transpunere (și anume 10 octombrie 2027) pentru a institui un sistem de gestionare a energiei pentru întreprinderile care au un consum de energie mediu anual mai mare de 85 TJ.

Deși nu se menționează în mod explicit în Directiva (UE) 2023/1791, urmând aceeași logică și

pentru a trata toate întreprinderile în mod egal, și întreprinderile care vor intra sub incidența obligației prevăzute la articolul 11 alineatul (1) la o dată ulterioară vor avea la dispoziție doi ani pentru a introduce sistemul de gestionare a energiei.

Cu toate acestea, Directiva (UE) 2023/1791 nu stabilește o dată clară pentru furnizarea certificării. Prin urmare, statele membre pot solicita o certificare a sistemului de gestionare a energiei ca dovadă a îndeplinirii obligației în perioada de doi ani.

5.3. Cuantificarea economiilor (cumulate) de energie la nivelul utilizării finale

În conformitate cu criteriile minime privind auditurile energetice, consacrate în anexa VI la Directiva (UE) 2023/1791, auditul energetic ar trebui să identifice măsurile de eficiență energetică necesare pentru reducerea consumului de energie. Întrucât economiile de energie nu pot fi măsurate direct, este necesar să se definească o valoare de referință în materie de energie pentru a putea fi comparate cu consumul de energie real - sau preconizat - de energie.

Statele membre ar putea încuraja întreprinderile să facă trimitere la protocoale sau standarde internaționale, cum ar fi Protocolul internațional privind măsurarea și verificarea performanței (IPMVP), ISO 50006, ISO 50015 sau EN 16212, pentru a calcula economiile de energie sau creșterea eficienței energetice. Aceste standarde și protocoale sunt aplicate pe scară largă în sistemele de gestionare a energiei și în contractele de performanță energetică.

5.4. Măsurarea, controlul monitorizării monitorizarea calității și verificarea de către statele membre

Împreună cu un rezumat al auditurilor energetice sau al evaluărilor energetice, ar trebui să se raporteze autorității naționale responsabile cu monitorizarea o listă sintetică a *recomandărilor* de măsuri de îmbunătățire a eficienței energetice, inclusiv cifrele rezultate pentru evaluarea economică (perioada de amortizare sau indicatori similari) a economiilor de energie. Statele membre ar trebui să furnizeze documente de orientare și să definească standarde minime de raportare (de exemplu, prin furnizarea de modele și/sau de instrumente online).

6. OBLIGAȚII LEGATE DE DISPOZIȚIILE PRIVIND AUDITUL ENERGETIC ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 11 ALINEATUL (2)

6.1. Domeniul de aplicare al cerinței

Întreprinderile cu un consum de energie mediu anual mai mare de 10 TJ în cursul perioadei anterioare de trei ani, care nu pun în aplicare un sistem de gestionare a energiei trebuie să

efectueze un audit energetic, iar *recomandările* formulate ca urmare a auditului energetic trebuie să aibă ca rezultat un plan de acțiune concret și fezabil.

Acest plan de acțiune trebuie să fie "prezentat conducerii întreprinderii" și să includă toate *recomandările* care sunt "fezabil[e] din punct de vedere tehnic sau economic". În plus, planul de acțiune trebuie să fie publicat "în raportul anual al întreprinderii" împreună cu "rata de punere în aplicare a *recomandărilor*", care trebuie să fie "puse la dispoziția publicului". Atât timp cât întreprinderea are o obligație în conformitate cu articolul 11 alineatul (2), planul de acțiune și rata (actualizată) de punere în aplicare a *recomandărilor* trebuie publicate anual.

Atunci când definesc cerințele privind conținutul planurilor de acțiune pe care întreprinderile trebuie să le întocmească, statele membre sunt încurajate să limiteze aceste cerințe în cea mai mare măsură posibilă și să țină seama de necesitatea de a evita o sarcină de raportare inutilă pentru întreprinderi.

Statele membre sunt, de asemenea, încurajate să se asigure, în măsura posibilului, că întreprinderile nu fac obiectul unor cerințe de raportare duble sau care se suprapun. În special, statele membre sunt încurajate să țină seama de cerințele de publicare a informațiilor și de punctele de date existente în standardele europene de raportare privind durabilitatea (European Sustainability Reporting Standards - ESRS) și în standardul voluntar de raportare privind durabilitatea pentru IMM-uri, aflate în curs de elaborare de către EFRAG, și, pe cât posibil, să își întemeieze cerințele privind conținutul planurilor de acțiune pe respectivele cerințe de publicare a informațiilor și pe respectivele puncte de date.

Statele membre ar trebui să permită întreprinderilor care fac obiectul cerințelor de raportare prevăzute în Directiva privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea ⁽¹²⁾ [Directiva (UE) 2022/2464, denumită în continuare CSRD] și în standardele europene de raportare privind durabilitatea să îndeplinească cerința de a publica un plan de acțiune prin integrarea informațiilor necesare despre planurile de acțiune în planul privind tranziția climatică pe care întreprinderile îl publică în temeiul CSRD/ESRS.

⁽¹²⁾Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi (JO L 322, 16.12.2022, p. 15, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2464/oj>).

ESRS E1 (Cerințe generale) permite în mod explicit întreprinderilor să includă în declarația lor privind durabilitatea informații suplimentare care decurg din alte acte legislative naționale sau ale Uniunii care impun întreprinderii să prezinte informații privind durabilitatea.

În plus, o întreprindere în cauză va raporta deja la E1-5 consumul său anual de energie și la E3-4 consumul total de apă în m³, dacă aceste informații sunt considerate semnificative în conformitate cu ESRS. ESRS1 7.1 asigură, de asemenea, informații comparative cu privire la perioada anterioară pentru toți indicatorii cantitativi raportați.

Pe baza auditului energetic, planul de acțiune ar putea oferi un rezumat structurat al acțiunilor de îmbunătățire a performanței energetice care fac parte din auditul energetic. Dacă sunt utile pentru o anumită întreprindere, acțiunile de îmbunătățire a performanței energetice ar putea fi diferențiate în continuare ca măsuri de investiții reduse (inclusiv zero), medii și ridicate și ar putea oferi indicații cu privire la respectivele perioade de amortizare sau la alți indicatori economici adecvați. Pentru cazurile specifice, ar putea fi prevăzute, de asemenea, măsuri de îmbunătățire pentru procesele de producție centrale ale întreprinderii, inclusiv liniile de producție, și pentru procesele auxiliare, inclusiv iluminatul, încălzirea, ventilația, furnizarea de aer condiționat sau de aer comprimat.

Toate aceste informații ar contribui la creșterea ratei de punere în aplicare. Rata de punere în aplicare este înțeleasă aici ca fiind numărul de acțiuni de îmbunătățire a performanței energetice puse în aplicare integral în comparație cu întreaga listă a acțiunilor de îmbunătățire a performanței energetice recomandate, iar economiile ulterioare de energie ar putea fi, de asemenea, incluse.

Întreprinderile cu un consum anual de energie de peste 10 TJ sau, respectiv, 85 TJ trebuie să pună aceste informații la dispoziția autorităților naționale responsabile cu punerea în aplicare a articolului 11 (a se vedea punctul 4.4). În acest scop poate fi utilizată o platformă existentă sau o platformă nouă de colectare a datelor. Statele membre ar putea, în această privință, să ia în considerare viitorul portal unic european de acces. Pentru a îndeplini obligațiile necesare pentru punerea în aplicare a unui sistem de gestionare a energiei sau, respectiv, a unui audit energetic, statele membre ar trebui să definească cerințele detaliate privind datele și calendarele corespunzătoare.

6.2. Termene-limită

- Articolul 11 alineatul (2) definește un termen-limită clar de un an pentru respectarea cerințelor de audit energetic pentru întreprinderile cu un consum mediu anual de energie mai mare de 10 TJ la momentul transpunerii Directivei (UE) 2023/1791. Deși nu se menționează în mod explicit în Directiva (UE) 2023/1791, urmând aceeași logică și pentru a trata toate întreprinderile în mod egal, și întreprinderile care vor intra sub incidența obligațiilor prevăzute la articolul 11 alineatul (2) la o dată ulterioară vor avea la dispoziție un an pentru a respecta cerințele de audit energetic.

În cazul în care consumul mediu anual de energie se situează sub pragul de 10 TJ, nu este necesar un audit energetic [chiar dacă a existat o obligație în anul (anii) anterior(i) în temeiul DEE 2018].

6.3. Criterii de calitate pentru auditul energetic [anexa VI la Directiva (UE) 2023/1791]

Calitatea unui audit energetic este decisivă pentru punerea în aplicare a măsurilor de eficiență energetică. Asigurarea calității se poate referi la calificarea auditorilor energetici și poate conține criterii pentru procesul de efectuare a unui audit energetic, precum și pentru conținutul și nivelul de detaliere impuse de auditurile energetice și de rapoartele respective. Acest lucru se reflectă la articolul 11 alineatul (2), care prevede că auditurile energetice trebuie să fie efectuate "într-un mod independent și eficient din punctul de vedere al costurilor de către experți calificați sau acreditați, în conformitate cu articolul 28" sau să fie "puse în aplicare și supravegheate de către autorități independente în temeiul legislației naționale".

Există standarde europene și internaționale pentru auditurile energetice, în special ISO 50002:2014, care se bazează pe EN 16247-1:2012. Ambele sunt referințe demne de încredere referitoare la calitatea auditurilor energetice în ceea ce privește obiectivele, procesele, acoperirea segmentelor energetice, evaluarea și *recomandările* de măsuri. Aceste standarde pot oferi îndrumări utile atunci când se elaborează criteriile minime naționale pe baza anexei VI. În plus, EN 16247-1, actualizat recent în 2022, a fost elaborat în mod specific în contextul fostei Directive privind serviciile energetice și ar putea fi aplicat ca un instrument adecvat în cadrul unui sistem de gestionare mai larg (de exemplu, ISO 50001 sau ISO 14000). Trebuie remarcat faptul că, deși se face trimitere atât la ISO 50001, cât și la ISO 14000, ISO 50001 vizează în mod specific consumul de energie, în timp ce ISO 14000 se axează pe îmbunătățiri de mediu mai generale. În 2021, a fost introdus ISO 50005, ca standard dedicat punerii în aplicare treptate a sistemelor de gestionare a energiei în IMM-uri. Luarea în considerare a standardelor europene și/sau internaționale este utilă pentru a crea condiții de concurență echitabile pentru

întreprinderile care desfășoară activități în mai multe state membre.

Litera (c) din anexa VI prevede în mod explicit, pentru prima dată, că auditul energetic ar trebui să identifice "măsurile de eficiență energetică pentru reducerea consumului de energie". Acest lucru este în conformitate cu cerințele stabilite în ISO 50002:2014 și EN 16247-1:2012, care prevăd că auditorul energetic trebuie să identifice oportunități de îmbunătățire a performanței energetice. Sistemele de management (de exemplu, ISO 50001 sau ISO 14000) au, de asemenea, cerințe similare. În practică, auditul ar trebui să includă și o evaluare a oportunităților de îmbunătățire, inclusiv economiile financiare, investițiile necesare, analiza economică și beneficiile neenergetice. Ar trebui prezentate posibile interacțiuni între măsurile de eficiență energetică și ar trebui furnizată o comparație, în cazul în care se propun măsuri alternative de eficiență energetică.

În plus, litera (d) din anexa VI include o nouă cerință de a identifica "potențialul de utilizare sau de producere eficientă din punctul de vedere al costurilor a energiei din surse regenerabile". În funcție de purtătorul de energie, acest lucru ar putea duce la contracararea eforturilor în materie de eficiență energetică, de exemplu, în cazul în care cazanele pe gaz (foarte eficiente) sunt înlocuite cu cazane cu combustibil solid din biomasă (de obicei mai puțin eficiente). Cu toate acestea, utilizarea surselor regenerabile de energie reduce emisiile de gaze cu efect de seră, iar această reducere este necesară pentru atingerea obiectivelor climatice. În ceea ce privește auditurile energetice, ar putea fi aplicată o abordare deja pusă în aplicare în contextul Directivei privind performanța energetică a clădirilor, în care trebuie luată în considerare și analizată posibilitatea de a utiliza sau de a produce energie din surse regenerabile ⁽¹³⁾. Analiza ar trebui să fie documentată în cadrul auditului energetic.

⁽¹³⁾Evaluarea fezabilității din punct de vedere tehnic, economic și al mediului a sistemelor alternative de înaltă eficiență bazate pe energie din surse regenerabile.

6.3.1. Conținutul auditului și al raportului de audit

Litera (f) din anexa VI prevede că auditurile energetice trebuie să fie "proporționale și suficient de reprezentative pentru a permite crearea unei imagini fiabile a performanței energetice globale". Astfel, definirea acoperirii minime (de minimis ⁽¹⁴⁾) a unui audit energetic este o condiție prealabilă importantă pentru îndeplinirea acestei cerințe ⁽¹⁵⁾.

⁽¹⁴⁾Mai multe detalii sunt furnizate în: Behling, I. et al., 2018: Development of recommendations on the implementation of certain aspects of Article 8 and Annex VI of the

Energy Efficiency Directive (Elaborarea de *recomandări* privind punerea în aplicare a anumitor aspecte ale articolului 8 și ale anexei VI la Directiva privind eficiența energetică). Raport final pentru Direcția Generală Energie.

(¹⁵)Comisia Europeană, 2016: A Study on Energy Efficiency in Enterprises: Energy Audits and Energy Management Systems. Report on the fulfilment of obligations upon large enterprises, the encouragement of small- and medium-sized companies and on good-practice (Studiu privind eficiența energetică în întreprinderi: audituri energetice și sisteme de gestionare a energiei. Raport privind îndeplinirea obligațiilor întreprinderilor mari, încurajarea întreprinderilor mici și mijlocii și bunele practici). Studiu elaborat de Fraunhofer Institute for Systems and Innovation Research ISI și Ricardo Energy & Environment pentru Comisia Europeană. Karlsruhe/Oxon.

În contextul punerii în aplicare a DEE 2018, în unele state membre, consumul total de energie trebuie inclus în auditul energetic. În mai multe state membre, auditul energetic trebuie să acopere un procent minim definit în mod explicit din consumul total de energie al întreprinderii; acest procent se situează, de regulă, între 65 % și 90 %. O altă abordare impune includerea tuturor domeniilor consumului de energie (în conformitate cu standardele europene EN 16247-2 pentru clădiri, EN 16247-3 pentru procese și EN 16247-4 pentru transporturi) cu o cotă minimă de 10 % din consumul de energie, ceea ce duce la o acoperire totală de cel puțin 80 %. În sistemele de gestionare a energiei, în conformitate cu ISO 50001, trebuie identificate utilizările semnificative de energie. Acestea sunt definite ca domenii cu un consum substanțial de energie și/sau cu un potențial considerabil de îmbunătățire a performanței energetice. O abordare similară ar putea fi luată în considerare pentru definirea acoperirii minime a consumului de energie în auditurile energetice, deoarece în cadrul auditurilor energetice vor trebui colectate date pentru toate domeniile consumului de energie. Excluderea domeniilor sub o anumită cotă (de exemplu, 10 %) din consumul total de energie pentru o analiză aprofundată care să permită creșterea raportului cost-eficacitate al auditului energetic pare adecvată pentru îndeplinirea prevederilor de la litera (f) din anexa VI.

Auditurile energetice ar trebui să fie suficient de reprezentative. Un stat membru poate lua în considerare aplicarea unei "abordări de eșantionare" pe teritoriul său pentru întreprinderile cu mai multe unități similare (de exemplu, lanțuri de cumpărături). Eșantioanele alese trebuie să asigure reprezentativitatea tuturor unităților auditate cu cel puțin rădăcina pătrată a numărului total de obiecte cu caracteristici similare, cum ar fi profilurile de consum de energie, utilizările de energie, sursele de energie și prețurile energiei, numărul de angajați, dimensiunea, procesul

etc., care trebuie luate în considerare. Criteriile necesare pentru a asigura similitudini suficiente între unități ar putea include suprafața încălzită și/sau răcită, vechimea clădirii, echipamentele tehnice etc. Procentul minim al consumului de energie și o abordare de eșantionare ar putea fi combinate, de exemplu, prin permiterea unei abordări de eșantionare care să impună în continuare ca un anumit procent al consumului de energie să fie acoperit în cadrul auditului energetic. Caracteristicile relevante ale grupului de eșantionare trebuie să fie documentate în raportul de audit energetic, iar selectarea eșantionului trebuie să fie justificată.

Pentru a îmbunătăți raportul cost-eficacitate al auditurilor energetice, statele membre ar putea oferi orientări pentru acoperirea de minimis, grupare și eșantionare. Se recomandă utilizarea unor abordări flexibile, în funcție de întreprinderi. Selectarea grupurilor, metodologia de eșantionare și caracterul adecvat al reguli de minimis trebuie să fie justificate și documentate (16).

(16) A se vedea Behling, I. et al., 2018: Development of recommendations on the implementation of certain aspects of Article 8 and Annex VI of the Energy Efficiency Directive (Elaborarea de *recomandări* privind punerea în aplicare a anumitor aspecte ale articolului 8 și ale anexei VI la Directiva privind eficiența energetică). Raport final pentru Direcția Generală Energie.

Este necesar să se definească modul în care consumul de energie al clădirilor și al transporturilor este inclus într-un audit energetic. Trebuie să se decidă dacă auditul energetic include serviciile de transport. În acest caz, vor fi necesare îndrumări privind modul de evaluare a transportului în comun, inclusiv zborurile, trenurile, autobuzele, autocarele, navele și taxiurile. De asemenea, trebuie să se precizeze modul în care trebuie abordat transportul transfrontalier în cadrul auditurilor energetice. Statele membre ar putea solicita includerea tuturor transporturilor care au legătură cu scopul activității comerciale, inclusiv a transportului transfrontalier. În ceea ce privește clădirile, ar trebui să se clarifice cine este responsabil de auditurile energetice în clădiri care sunt deținute sau închiriate. Criteriile relevante în acest caz ar putea fi responsabilitatea pentru utilizarea operațională a clădirii sau măsura în care o întreprindere are o influență semnificativă asupra consumului de energie al clădirii. Acest lucru s-ar putea baza și pe împărțirea consumului de energie în sfera întreprinderii (de exemplu, energia electrică pentru servere, calculatoare și iluminatul birourilor) și sfera proprietarilor clădirii (inclusiv încălzirea centrală și răcirea) în cadrul auditului energetic al acestora.

6.3.2. Nivelul de detaliere necesar

Pentru a asigura un anumit nivel de detaliere, statele membre ar putea furniza orientări cu exemple de bune practici și cuprinsuri și/sau modele pentru auditurile energetice. Toate domeniile relevante (clădiri, procese și transporturi) ar trebui să fie incluse în aceste modele, dar cu opțiunea de a elimina secțiunile care nu sunt relevante în cazurile specifice. Secțiunile esențiale includ rezumatul și lista *recomandărilor* care stau la baza planului de acțiune. Conținutul necesar pentru aceste secțiuni ar trebui specificat în detaliu. De asemenea, va fi necesar să se definească în mod clar o structură de date pentru datele care trebuie furnizate autorităților naționale, de preferință prin încărcarea acestora într-o bază de date (rezumatul auditurilor energetice, lista *recomandărilor*, CAPEX, economiile, perioada de amortizare etc.) (17).

(17) Comisia Europeană, 2016: A Study on Energy Efficiency in Enterprises: Energy Audits and Energy Management Systems. Library of typical energy audit recommendations, costs and savings (Studiu privind eficiența energetică în întreprinderi: audituri energetice și sisteme de gestionare a energiei. Bibliotecă de *recomandări* tipice de audit energetic, costuri și economii). Studiu elaborat de DNV GL. Oxon.

- Anexa VI prezintă criteriile minime pentru auditurile energetice. Aceste criterii trebuie, de asemenea, să fie îndeplinite de auditurile energetice care fac parte din sistemele de gestionare a energiei sau din sistemele de management de mediu.

6.4. Admisibilitatea experților

Pentru a asigura audituri energetice de înaltă calitate, auditorii energetici ar trebui să dețină calificările necesare. Numai auditorii energetici calificați și/sau acreditați ar trebui să fie incluși într-un registru public.

Un sistem de certificare și/sau acreditare ar trebui să includă cel puțin următoarele criterii (18):

(18) JRC, 2015: Survey of energy audits and energy management systems in the Member States. Preparation of the transposition of the Energy Efficiency Directive in Member States (Sondaj privind auditurile energetice și sistemele de gestionare a energiei din statele membre. Pregătirea transpunerii Directivei privind eficiența energetică în statele membre). JRC Science for Policy Report (Raportul științific al JRC în sprijinul elaborării politicilor).

- instruirea auditorilor energetici. Majoritatea statelor membre impun auditorilor energetici să

dețină o diplomă de licență sau de masterat în domeniile tehnice relevante (de exemplu, inginerie, arhitectură). În unele state membre, studiile liceale pot fi suficiente, dar acestea ar trebui combinate cu o experiență profesională mai lungă sau mai extinsă;

- experiență în domeniul de competență. Certificarea/acreditarea ar trebui să se limiteze la experiența profesională efectivă în domeniile relevante (de exemplu, clădiri, procese, mobilitate). În funcție de nivelul de studii, ar trebui să fie necesar un număr minim de ani de experiență relevantă, de obicei între doi și cinci ani. Ca dovadă pot fi prezentate proiecte de referință (audituri energetice sau activități similare);

- formare în domeniile de competență. Statele membre ar trebui să ofere programe de formare aprobate oficial, care să fie elaborate de autoritatea națională competentă corespunzătoare. Formarea va fi necesară pentru a extinde domeniile de certificare/acreditare și poate fi necesară pentru recertificare sau reacreditare (de exemplu, o dată la trei ani);

- examinare. În unele state membre, auditorii energetici trebuie să promoveze un examen;

- înregistrarea, certificarea și/sau acreditarea auditorilor energetici. Numai auditorii energetici înregistrați, certificați și/sau acreditați ar trebui să fie autorizați să efectueze audituri energetice în conformitate cu articolul 11.

7.EXEMPLE DE APLICARE A OBLIGAȚIILOR PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 11 ALINEATELE (1) ȘI (2)

Mai jos sunt prezentate câteva exemple specifice pentru a ilustra modul în care cerințele de la articolul 11 alineatele (1) și (2) ar putea fi aplicate în cazurile în care o întreprindere a avut un consum mediu anual de energie în cursul perioadei anterioare de trei ani în jurul pragului de 10 TJ sau 85 TJ:

- consumul mediu de energie pe trei ani în anul n ⁽¹⁹⁾ este > 10 TJ, dar totuși < 85 TJ și depășește 85 TJ în anul $n + 1$: întreprinderea ar trebui să efectueze un audit energetic până cel târziu în anul $n + 1$ (cu excepția cazului în care este disponibil un audit energetic cu o vechime mai mică de patru ani până atunci) și ar trebui să dispună de un sistem de gestionare a energiei până cel târziu în anul $n + 3$;

⁽¹⁹⁾Unde anul n se referă la orice an dat după transpunerea directivei.

- consumul mediu de energie pe trei ani în anul n este > 85 TJ: întreprinderea ar trebui să dispună

de un sistem de gestionare a energiei până în anul $n + 2$. Cu toate acestea, în cazul în care consumul mediu de energie pe trei ani în anul $n + 1$ se situează sub 85 TJ, numai o obligație de audit energetic se va aplica începând cu anul $n + 1$, ceea ce înseamnă că ar trebui efectuat un audit energetic până cel târziu în anul $n + 2$ (cu excepția cazului în care este disponibil un audit energetic cu o vechime mai mică de patru ani). Cu toate acestea, în anul $n + 2$, nu mai există obligația de a dispune de un sistem de gestionare a energiei;

- consumul de energie pe trei ani depășește pragul de 10 TJ numai în anul n : întreprinderea ar fi obligată să efectueze un audit energetic până cel târziu în anul $n + 1$ (cu excepția cazului în care este disponibil un audit energetic cu o vechime mai mică de patru ani), indiferent de consumul de energie pe trei ani din anul $n + 1$;

- consumul de energie pe trei ani a fost întotdeauna ușor peste 10 TJ, dar se situează sub 10 TJ în anul n : întreprinderea nu are nicio obligație în anul n . În cazul în care consumul mediu de energie pe trei ani depășește din nou pragul de 10 TJ în anul $n + 1$, întreprinderea ar face obiectul tuturor cerințelor prevăzute la articolul 11 alineatul (2). Ar trebui efectuat un audit energetic cel târziu în anul $n + 2$ (cu excepția cazului în care este disponibil un audit energetic cu o vechime mai mică de patru ani până atunci).

Este recomandabil, în special, ca întreprinderile care ar putea trece de la o obligație la alta să efectueze mai degrabă un audit energetic decât o simplă evaluare energetică în cadrul unui sistem de gestionare a energiei, deoarece o simplă evaluare energetică nu va îndeplini cerințele unui audit energetic.

În plus, având în vedere termenele-limită explicate în secțiunile 4.2 și 5.2 și astfel cum se ilustrează în unele dintre exemplele de mai sus, există un stimulent puternic pentru întreprinderile care au depășit un prag într-un an dat de a pune în aplicare măsuri de economisire a energiei cât mai curând posibil pentru a scădea din nou sub prag în decurs de un an.

8. Promovarea auditurilor energetice de înaltă calitate pentru toți consumatorii finali

În ceea ce privește promovarea auditurilor energetice pentru clienții finali, Directiva (UE) 2023/1791 subliniază că ar trebui să se țină seama de "standardele europene sau internaționale relevante" atunci când se definesc "criteriile minime pentru auditurile energetice". În plus, Directiva (UE) 2023/1791 recunoaște necesitatea de a se asigura respectarea termenelor pentru efectuarea auditurilor energetice prevăzute la articolul 11 alineatul (2) și aplicarea corectă a criteriilor minime prevăzute în anexa VI. Directiva (UE) 2023/1791 impune, de asemenea, statelor

membre să desemneze "o autoritate competentă sau un organism competent" pentru a îndeplini acest rol.

Autoritatea desemnată sau organismul desemnat ar putea juca un rol important în asigurarea înaltei calități a auditurilor energetice. Autoritatea sau organismul în cauză ar putea fi responsabil(ă) de elaborarea și punerea în aplicare a sistemului de asigurare a calității și de efectuarea verificărilor necesare privind calitatea, inclusiv prin eșantionare aleatorie. Autoritatea desemnată ar putea prelucra certificarea și/sau acreditarea auditorilor energetici și ar putea fi responsabilă de supravegherea programelor de formare. În plus, autoritatea desemnată ar putea efectua colectarea de date și analiza auditurilor energetice, furnizând astfel rapoarte de sinteză și criterii de referință. Împreună cu asociațiile de furnizori de servicii energetice, ar putea fi lansate programe de promovare pentru întreprinderile care au obligații în temeiul Directivei (UE) 2023/1791 (de exemplu, IMM-uri, autorități publice etc.).

8.1. Verificări privind calitatea auditurilor energetice care urmează să fie puse în aplicare de statele membre

Statele membre ar trebui "să implementeze un sistem care să asigure și să verifice" calitatea auditurilor energetice. Aceste sisteme ar trebui să se bazeze pe exemple de bune practici observate în statele membre care au pus în aplicare DEE 2018 ⁽²⁰⁾. Un astfel de sistem poate include furnizarea de:

⁽²⁰⁾A se vedea: Orientări pentru autoritățile naționale privind depășirea dificultăților legate de punerea în aplicare a articolului 8 din DEE. 2021. <https://doi.org/10.24406/publica-304>, elaborate în cadrul proiectului DEESME H2020 pentru punerea în aplicare a articolului 8 din DEE anterioară. Multe dintre *recomandări* sunt încă relevante pentru punerea în aplicare a articolului 11 din această directivă.

- orientări detaliate privind modul de desfășurare a auditurilor;
- un model pentru auditurile energetice, pentru a facilita și a standardiza procesul de raportare, contribuind astfel la îmbunătățirea calității.

În plus, pentru un acces ușor la auditurile energetice complete sau cel puțin la rezumatele auditurilor energetice, pot fi create baze de date naționale pentru a monitoriza punerea în aplicare și pentru a permite verificări formale ale exhaustivității și structurii rezumatelor auditurilor energetice. Dacă este posibil, datele principale ale auditului energetic ar trebui

colectate într-un format prelucrabil automat pentru a permite detectarea eventualelor erori și pentru a verifica plauzibilitatea cifrelor (de exemplu, pe baza unei analize comparative a măsurilor de economisire a energiei ⁽²¹⁾). În acest sens, statele membre ar trebui să acorde o atenție deosebită facilitării procesului de transmitere a informațiilor și a datelor (de exemplu, prin crearea unor linii telefonice de urgență sau a unor servicii de asistență, prin furnizarea unei secțiuni cu întrebări frecvente etc.).

⁽²¹⁾Baza de date DEEP (<https://deep.eefig.eu>) a EEFIG ar putea fi o referință potențială pentru analiza comparativă a datelor privind proiectele de eficiență energetică.

Pe lângă verificările de bază cu privire la valabilitatea tuturor rapoartelor de audit energetic colectate, se vor efectua, în mod aleatoriu, verificări aprofundate privind calitatea pe un eșantion mai mic. Dacă sunt disponibile rapoarte complete de audit energetic, autoritatea națională ar putea utiliza această bază de date pentru a efectua evaluări detaliate ale eșantioanelor (aleatorii) de audituri energetice. În cazul în care au fost transmise numai rezumate, trebuie furnizate, la cerere, rapoartele complete de audit energetic. Numărul verificărilor aprofundate privind calitatea diferă și poate varia între 1 % și 5 % din totalul întreprinderilor obligate.

8.2. Raportul cost-eficacitate al auditurilor energetice

Nu există o definiție strictă a raportului cost-eficacitate al auditurilor energetice. Cu toate acestea, raportul cost-eficacitate al auditurilor energetice poate fi evaluat cu ajutorul perioadei de amortizare (ani), care reprezintă raportul dintre costurile de executare a unui audit energetic și economiile nete anuale de costuri (exprimate în valoare actualizată netă) generate de măsurile de eficiență energetică identificate în cadrul auditului energetic și puse în aplicare de întreprindere. Economii nete de costuri iau în considerare economiile brute de costuri pe an (legate de reducerea consumului de energie), precum și investițiile necesare pentru îmbunătățirea eficienței energetice.

Un studiu recent ⁽²²⁾ a evaluat raportul cost-eficacitate al auditurilor energetice exprimat ca perioadă de recuperare a investiției pentru mai multe întreprinderi tipice. În general, perioada de amortizare în cazul auditurilor energetice este de 3,1 ani sau mai puțin, în funcție de întreprinderea luată în considerare; pentru întreprinderile cu un consum de energie mai mare de 10 TJ, perioada de amortizare este mai mică de 1,16 ani.

⁽²²⁾Comisia Europeană, Direcția Generală Energie, Groen, W., Egenhofer, C., Musmeci, R. et al.: Technical assistance on assessing the effectiveness of the implementation of the definition

of small and medium-sized enterprises for the purposes of Article 8(4) of the Energy Efficiency Directive - Final report [Asistență tehnică privind evaluarea eficacității punerii în aplicare a definiției întreprinderilor mici și mijlocii în sensul articolului 8 alineatul (4) din Directiva privind eficiența energetică - raport final], Oficiul pentru Publicații, 2021, <https://data.europa.eu/doi/10.2833/051248>.

În fine, la calcularea raportului cost-eficacitate pot fi luate în considerare costurile interne (de exemplu, costurile personale ale personalului implicat în susținerea auditului energetic sau în punerea în aplicare a măsurilor de eficiență energetică), precum și economiile de costuri legate de beneficiile neenergetice.

8.3. Beneficii multiple

Unul dintre motivele pentru care întreprinderile - și în special IMM-urile - nu investesc mai mult în eficiența energetică este faptul că propunerile de proiecte se concentrează de obicei doar asupra economiilor de energie (a se vedea abordarea clasică din figura 4), care nu este activitatea principală a majorității întreprinderilor. Cu toate acestea, prin cuantificarea și comunicarea tuturor beneficiilor aduse de îmbunătățirea eficienței energetice (a se vedea abordarea bazată pe beneficii multiple din figura 4), inclusiv îmbunătățirea calității produselor, creșterea productivității, îmbunătățirea mediului interior etc., propunerile de proiecte devin mai competitive și mai atractive pentru întreprinderi ⁽²³⁾.

⁽²³⁾ Materiale relevante (de exemplu, informații generale, orientări, foi de calcul xls etc.) pentru a sprijini autoritățile naționale și întreprinderile în includerea, cuantificarea și promovarea multiplelor beneficii ale eficienței energetice sunt furnizate de unele proiecte din cadrul programului Orizont 2020, cum ar fi: M-Benefits (<https://www.mbenefits.eu/>), DEESME (<https://www.deesme.eu/>) sau ICCEE (<https://iccee.eu/>).

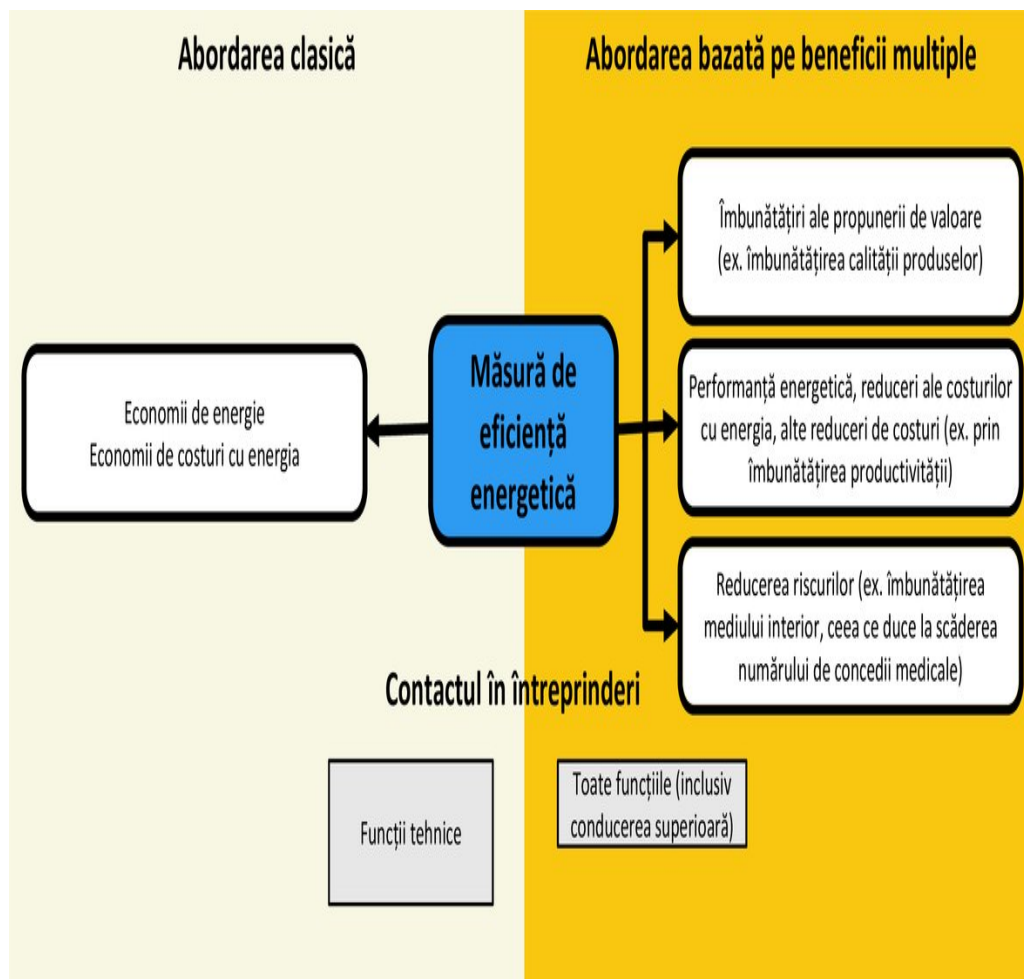

Figura 4 Abordarea clasică versus abordarea bazată pe beneficii multiple privind promovarea investițiilor în măsurile de eficiență energetică (potrivit www.mbenefits.eu)

8.4. Rețele de eficiență energetică

O rețea de eficiență energetică (REE) este un concept dovedit pentru a promova punerea în aplicare a măsurilor de eficiență energetică în întreprinderi. Conceptul de REE poate fi definit ca un schimb structurat, moderat și limitat în timp (de obicei între doi și patru ani) de cunoștințe și experiență între întreprinderi, cu scopul de a facilita punerea în aplicare a măsurilor de eficiență energetică. Primul pas constă, de regulă, în a identifica potențialul de economisire a energiei în întreprinderile care fac parte din REE, prin efectuarea unui audit energetic. Măsurile de eficiență energetică recomandate sunt utilizate pentru a stabili obiective de economisire individuale, fără caracter obligatoriu. De obicei, se stabilește și un obiectiv global de economisire pentru REE ca grup. În continuare, profesioniștii interni și externi din domeniul energiei se reunesc periodic pentru a discuta despre eficiența energetică și despre posibilele măsuri și, dacă este necesar, implică experți externi cu domenii specifice de competență. Astfel, participanții la REE au acces la cunoștințe, bune practici și experiență directă. Această abordare

îi ajută, de asemenea, pe participanți să justifice investițiile necesare în cadrul întreprinderii lor și să mărească rata de punere în aplicare a măsurilor de eficiență energetică. Conceptul și impactul rețelelor de eficiență energetică au fost documentate în literatura de specialitate și în mai multe rapoarte ⁽²⁴⁾.

⁽²⁴⁾De exemplu:

Carlén, A. et al., 2016: Energy efficiency networks for small and medium sized enterprises: boosting the energy efficiency potential by joining forces (Rețele de eficiență energetică pentru întreprinderile mici și mijlocii: stimularea potențialului de eficiență energetică prin unirea forțelor). În ECEEE Industry Summer Study 2016. Consiliul European pentru o economie eficientă din punct de vedere energetic (ECEEE).

IPEEC (Parteneriatul internațional pentru cooperare în domeniul eficienței energetice). 2015. Energy Efficiency Networks - An effective policy to stimulate energy efficiency (Rețelele de eficiență energetică - o politică eficientă de stimulare a eficienței energetice). Paris: OCDE/IPEEC.

În plus, o documentație cuprinzătoare (în limba germană) poate fi consultată pe site-ul inițiativei privind rețelele de eficiență energetică <https://www.effizienznetzwerke.org/>.

9.Scutirea de la obligații ca urmare a punerii în aplicare a unui contract de performanță energetică

În conformitate cu articolul 11 alineatul (10), întreprinderile ar trebui să fie scutite de la cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2) în cazul în care pun în aplicare un contract de performanță energetică ce îndeplinește următoarele condiții:

- contractul de performanță energetică acoperă elementele necesare ale sistemului de gestionare a energiei;
- contractul de performanță energetică respectă cerințele stabilite în anexa XV la DEE ⁽²⁵⁾.

⁽²⁵⁾Informații detaliate privind definiția contractelor de performanță energetică sunt incluse în orientările de la articolul 29.

În general, pentru ca această scutire să fie valabilă, trebuie aplicat principiul impactului comparabil. Aceasta înseamnă că contractul de performanță energetică ar trebui să acopere

întreaga întreprindere, inclusiv toate unitățile sale și toate sistemele și procesele consumatoare de energie; acestea ar trebui să fie acoperite de un sistem de gestionare a energiei care să respecte cerințele DEE. În practică, un astfel de caz este greu de imaginat, deoarece contractele de performanță energetică au granițe de sistem clar definite și acoperă, de obicei, doar anumite unități sau sisteme energetice.

Cu toate acestea, utilizarea contractelor de performanță energetică poate facilita introducerea unui sistem de gestionare a energiei într-o întreprindere. Acele părți ale unei întreprinderi care și-au îmbunătățit deja consumul de energie printr-un contract de performanță energetică pot fi excluse de la activitățile necesare în cadrul sistemului de gestionare a energiei. De exemplu, dacă există un contract de performanță energetică prin care se optimizează iluminatul sălilor de producție, acest domeniu nu mai trebuie abordat în cadrul sistemului de gestionare a energiei. Trebuie doar să se asigure că informațiile necesare și utile pentru sistemul de gestionare a energiei sunt furnizate de proiectul de contract de performanță energetică în cadrul procesului de raportare internă.

10.Scutirea de la obligații ca urmare a punerii în aplicare a unui sistem de management de mediu

- Articolul 11 alineatul (11) permite scutiri de la cerințele prevăzute la articolul 11 alineatele (1) și (2) pentru întreprinderile care pun în aplicare "un sistem de management de mediu, certificat de către un organism independent în conformitate cu standardele europene sau internaționale relevante", cu condiția ca acest sistem "să includă un audit energetic pe baza criteriilor minime stabilite în anexa VI".

În contextul articolului 11 alineatul (11), scutirea de la obligația privind sistemul de gestionare a energiei (sau auditul energetic) pentru întreprinderile cu mai mult de 85 TJ (sau 10 TJ) se referă în mod specific la sistemele formalizate de management de mediu care respectă standardele europene și internaționale relevante, cum ar fi ISO 14000 (sisteme de management de mediu) sau sistemul de management de mediu și audit (EMAS).

Această scutire se aplică numai dacă sistemul de management de mediu în cauză include un audit energetic bazat pe criteriile minime stabilite în anexa VI (a se vedea punctul 6.3). Stadiul certificării sistemului de management și a organismului de certificare (sau, după caz, pentru autocertificare) trebuie verificat pentru a se asigura că punerea în aplicare a sistemului de management îndeplinește cerințele descrise în anexa VI. Autorităților naționale ar trebui să li se furnizeze dovezi care să ateste că auditul energetic îndeplinește cerințele din anexa VI și cerințele

specifice ale statului membru.

Un sistem de management de mediu se bazează pe un ciclu planifică-efectuează-verifică-acționează. În consecință, în cazul în care o întreprindere dispune de un sistem de management de mediu care include un audit energetic în conformitate cu anexa VI, aceasta a pus în aplicare un proces de îmbunătățire continuă pentru a-și spori performanța în materie de eficiență energetică și se consideră că îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 11 alineatul (1) sau (2). Prin urmare, întreprinderea este scutită de la cerințele prevăzute la acest articol.

11.CERINȚE DE RAPORTARE

11.1.Actualizarea planurilor naționale integrate privind energia și clima

În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului (²⁶), statele membre trebuie să prezinte, până la 30 iunie 2024 și, ulterior, până la 1 ianuarie 2034 și apoi la fiecare 10 ani, o actualizare a celui mai recent plan național integrat privind energia și clima (PNEC) notificat. Articolul 14 alineatul (1) impune statelor membre să furnizeze un proiect de actualizare a PNEC întotdeauna cu un an înainte de termenul de depunere prevăzut la articolul 14 alineatul (2).

(²⁶)Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 privind guvernanta uniunii energetice și a acțiunilor climatice, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 663/2009 și (CE) nr. 715/2009 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 94/22/CE, 98/70/CE, 2009/31/CE, 2009/73/CE, 2010/31/UE, 2012/27/UE și 2013/30/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 2009/119/CE și (UE) 2015/652 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 21.12.2018, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj>).

În conformitate cu anexa I la Regulamentul (UE) 2018/1999, în ceea ce privește dimensiunea "eficiență energetică", statele membre ar trebui să includă, printre altele, măsuri de promovare a auditurilor energetice și a sistemelor de gestionare a energiei în conformitate cu articolul 11 din Directiva (UE) 2023/1791 (care înlocuiește articolul 8 din Directiva 2012/27/UE).

11.2.Rapoarte intermediare

- Articolul 17 din Regulamentul (UE) 2018/1999 prevede obligația statelor membre de a-și prezenta rapoartele naționale intermediare privind energia și clima (NECPR) care acoperă toate

cele cinci dimensiuni ale uniunii energetice, eficiența energetică fiind una dintre dimensiuni.

În conformitate cu partea 2 din anexa IX la Regulamentul (UE) 2018/1999, statele membre au obligația de a raporta numărul auditurilor energetice efectuate în anul X-3 și X-2 și, în plus, numărul total estimat de întreprinderi de pe teritoriul lor cărora li se aplică articolul 11 alineatul (2) din Directiva (UE) 2023/1791 [care înlocuiește articolul 8 alineatul (4) din Directiva 2012/27/UE] și numărul auditurilor energetice efectuate în întreprinderile respective în anul X-3 și X-2.

Primele rapoarte naționale intermediare privind energia și clima trebuiau prezentate la 15 martie 2023, după care statele membre trebuie să raporteze progresele la fiecare doi ani.

Publicat în Jurnalul Oficial seria L din data de 26 iulie 2024